

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: nezletilý [REDACTED],
zastoupený zákonnou zástupkyní [REDACTED],
zastoupený advokátem Mgr. Markem Čechovským,
sídlem Opletalova 25, Praha

proti
žalovaný: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2016, č. j. MV-106894-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- 1 Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo „ministerstvo“) ze dne 30. 5. 2016, č. j. OAM-7372-6/TP-2016 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím ministerstvo zastavilo řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
- 2 V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán 1. stupně uvedl, že nezletilý žalobce podal prostřednictvím zákonné zástupkyně dne 16. 5. 2016 žádost o povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v ust. § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Takovou žádost dle ust. § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podává cizinec, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu, na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v ust. § 87f odst. 5., jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě pět let. V průběhu správního řízení správní orgán 1. stupně zjistil, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 26. 2. 2009 do 20. 4. 2011, dne 6. 4. 2011 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, řízení o této žádosti bylo dne 12. 2. 2014 zamítnuto, žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí a to nabylo právní moci dne 19. 2. 2016. Dále správní orgán 1. stupně zjistil, že žalobci byl dne 18. 5. 2016 vydán výjezdní příkaz s platností do 31. 5. 2016. Dne 24. 5. 2016 podal žalobce žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy neměl ke dni podání žádosti (16. 5. 2016) na území České republiky platné bytové oprávnění, a nesplnil tak žádnou z podmínek ust. § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Proto správní orgán řízení dle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavil.
- 3 V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení, citoval z relevantní právní úpravy a zrekapituloval skutkový stav, kdy zjištění učiněná správním orgánem 1. stupně nijak nekorigoval. Ztotožnil se se závěrem správního orgánu 1. stupně, že žalobce v době podání žádosti nesplňoval podmínky pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že správní orgán 1. stupně zjistil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, věc správně posoudil po právní stránce a své rozhodnutí řádně odůvodnil. K odvolacím námitkám uvedl, že zákon o pobytu cizinců neumožňuje prominout nesplnění zákonných podmínek pro podání žádosti z důvodu, že žadatelem je nezletilé dítě. Dále uvedl, že poté, co byl zjištěn zákonný důvod pro zastavení řízení, by bylo nadbytečné provádět další dokazování

k meritu věci, není tedy pochybením, že žalobce nebyl vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále uvedl, že při rozhodování podle ust. § 169 zákona o pobytu cizinců zákon zároveň neukládá, a ani žalovanému neumožňuje, aby se zabýval přiměřeností rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že další odvolací námitky směřující obecně k porušení zásad činnosti správních orgánů žalobce nijak nekonkretizoval, žalovaný žádné pochybení v tomto smyslu neshledal.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

- 4 Žalobce v ní namítá, že žalovaný nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že není povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení zakotvuje povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí podle předmětného zákona, tedy i rozhodnutí podle jeho ust. § 169. Žalobce citoval ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zdůraznil, že výčet okolností, které má správní orgán zohlednit, představuje pouze minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž správní orgán se musí vypořádat se vším uvedeným, a to z úřední povinnosti. Proto nemůže obstát rozhodnutí, v němž je požadovaná úvaha provedena jen v omezené míře nebo dokonce vůbec. Chybí-li posouzení přiměřenosti, jedná se nejen o porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, ale též o porušení ust. § 3 správního řádu, dle něž má být dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Žalovaný tím, že se s nepřiměřeností v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal, porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
- 5 Žalobce dále argumentoval ústavním pořádkem a mezinárodními smlouvami, konkrétně čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kde je stanoveno, že do práva na respektování rodinného a soukromého života lze zasáhnout pouze, je-li to v souladu se zákonem a je-li to zároveň nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdravé nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalobce namítal, že žalovaný se danými ustanoveními neřídil.
- 6 Dále akcentoval, že je nezletilým dítětem, žije na území České republiky od svých pěti let se svými rodiči, kdy matka pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce navštěvuje základní školu, má více než uspokojivé výsledky a dokázal se velmi dobře začlenit do kolektivu, Českou republiku považuje za svůj domov a český jazyk ovládá lépe než jazyk mateřský. V této souvislosti poukázal na Úmluvu o právech dítěte, konkrétně její ust. čl. 3 a 9, kde je zdůrazněn zájem dítěte a povinnost zabezpečit, aby dítě nemohlo být odděleno od rodičů proti jejich vůli, ledaže jde o oddělení v souladu s právem, které je potřebné v zájmu dítěte. Odloučení žalobců od jeho rodičů a vytržení z jeho prostředí přitom není v jeho zájmu ani v nejmenším.

- 7 Žalobce dále odkázal na judikaturu správních soudů, například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 As 102/2013-31, ze kterého plyne, že ani případné krátkodobé nucené vycestování cizince nevylučuje možnost nepřiměřeného zásahu do práv jeho a jeho rodinných příslušníků na rodinný život. Poukázal na problematickou situaci kolem tzv. Visa pointu, přehlčení ministerstva vnitra i soudů a tím spojenou neúměrnou délkou řízení. Žalobce má za to, že i když se tato problematika primárně týká správního vyhoštění, lze ji vztáhnout i na jeho případ, neboť nevyhovění žádosti o povolení k trvalému pobytu by ve svém důsledku mohlo znamenat dlouhodobé odloučení žalobce od rodičů, neboť by byl nucen podat jinou žádost o povolení k pobytu na zastupitelském úřadě a následně až několik let čekat na rozhodnutí, přičemž po celou tuto dobu by byl odloučen od rodiny, zázemí, školní docházky atd.
- 8 Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Podle něj bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se správním řádem i se zákonem o pobytu cizinců, neboť okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno.
- 9 U jednání, které se před Městským soudem v Praze konalo dne 28. 5. 2020, zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
- 10 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“ a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
- 11 Městský soud v Praze se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.
- 12 Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Jednoznačně z něj vyplývá, z jakých důvodů se soud ztotožnil s výkladem správního orgánu 1. stupně o nutnosti zastavit řízení o žalobcově žádosti o trvalý pobyt. Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí argumentačně dostatečně vypořádal se všemi relevantními námitkami. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní

orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). K takovým vadám nedošlo. Námitka nepřezkoumatelnosti tudíž není důvodná.

- 13 Dále se soud zabýval žalobní námitkou nesprávného postupu žalovaného, pokud tento neaplikoval na žalobcův případ ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
- 14 Městský soud podotýká, že mezi účastníky není sporné, že žalobce podal dne 16. 5. 2016 žádost o povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, není sporné ani to, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 26. 2. 2009 do 20. 4. 2011, dne 6. 4. 2011 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, řízení o této žádosti bylo dne 12. 2. 2014 zamítnuto, rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 2. 2016, žalobci byl dne 18. 5. 2016 vydán výjezdní příkaz s platností do 31. 5. 2016, dne 24. 5. 2016 podal žalobce žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpení dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány dospěly shodně k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro aplikaci ust. § 68 uvedeného zákona, a řízení proto zastavily. Městský soud tedy shrnuje, že mezi účastníky řízení není sporná skutečnost, že v době podání žalobcovy žádosti o trvalý pobyt již uplynula doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a že mu tedy v době podání žádosti nesvědčilo žádné pobytové oprávnění.
- 15 Spornou mezi účastníky je otázka, zda v daném případě bylo ust. § 68 zákona o pobytu cizinců interpretováno a aplikováno správně, když nebylo provedeno posouzení dopadů z hlediska přiměřenosti rozhodnutí dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
- 16 Podle ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
- 17 Podle odst. 2 téhož ustanovení se do doby pobytu podle odstavce 1 započítávají
 - a) doba pobytu na území na dlouhodobé vízum a na povolení k dlouhodobému pobytu, není-li dále stanoveno jinak,
 - b) doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zákona o azylu,
 - c) doba předchozího pobytu na základě povolení k přechodnému pobytu včetně doby, po kterou bylo vedeno řízení o žádosti, na základě které bylo povolení k přechodnému pobytu vydáno, pokud
 1. bylo cizinci na žádost podle § 87f odst. 5 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo

2. cizinec požádal o vydání povolení k trvalému pobytu během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5,

d) jednou polovinou

3. doba pobytu na území na dlouhodobé vízum a na povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem studia, nebo

4. doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu,

e) období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů; pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává,

f) období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud byl cizinec svým zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů.

18 Podle odst. 3 téhož ustanovení se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává doba

a) vyslání cizince na území zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou,

b) pobytu cizince na území za účelem zaměstnání závislého na střídání ročního období nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb (au pair)

c) výkonu trestu odnětí svobody; dnem nástupu cizince do výkonu trestu odnětí svobody se přerušuje i doba jeho nepřetržitého pobytu na území, a to až do doby jeho propuštění z výkonu tohoto trestu.

19 Podle odst. 4 téhož ustanovení se povolení k trvalému pobytu na žádost dále vydá cizinci, který splnil podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území členských států Evropské unie jako držitel modré karty, pokud jako držitel modré karty nepřetržitě pobývá na území po dobu nejméně 2 let; do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území členských států se nezapočítává doba pobytu na území jiného členského státu Evropské unie, pokud na jeho území držitel modré karty vydané tímto členským státem Evropské unie pobýval po dobu kratší než 18 měsíců. Do požadované doby nepřetržitého pobytu se započítávají i období nepřítomnosti držitele modré karty na území členských států Evropské unie, pokud jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 12 po sobě jdoucích měsíců a pokud v souhrnu nepřesáhla 560 dnů. Toto ustanovení se obdobně použije i na rodinné příslušníky držitele modré karty, kterému bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

- 20 Podle odst. 5 téhož ustanovení je žádost o povolení k trvalému pobytu oprávněn podat i cizinec, který v době splnění podmínek podle předchozích odstavců pobývá mimo území. Jestliže platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území skončí cizinci v době jeho nepřítomnosti na území, musí být žádost podána nejpozději do 6 měsíců od skončení platnosti tohoto povolení.
- 21 Ust. § 69 zákona o pobytu cizinců upravuje způsob podání žádosti. Uvádí místo, kde má cizinec požádat o dlouhodobý pobyt. Konkrétně ust. § 69 odst. 6 uvedeného zákona stanoví, že žádost o povolení k trvalému pobytu nelze podat na území, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6; to neplatí, jde-li o žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) a § 68.
- 22 Podle ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
- 23 Podle odst. 6 téhož ustanovení vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedené v odstavci 5 nebo v § 42c odst. 2 se považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, pokud cizinec
- a) podal na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, povolení k dlouhodobému pobytu rezidenta jiného členského státu Evropské unie, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu, zaměstnanecké karty nebo modré karty nebo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 4,
 - b) byl k podání žádosti na území podle odstavce 5, § 42a odst. 5, § 42c odst. 2, § 42f odst. 2, § 42g odst. 5 a § 42i odst. 3 písm. a) oprávněn a
 - c) doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedeného v odstavci 5 nebo § 42c odst. 2 uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.
- 24 Z těchto ustanovení správní orgány správně vyvodily, že žalobce nesplňoval podmínku pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu ministerstvu na území České republiky, řízení proto procesně zastavily dle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle něž snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
- 25 Právě s ohledem na zastavení řízení je městský soud přesvědčen, že nebylo povinností správních orgánů vyhodnocovat přiměřenost dopadů jejich procesního rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto směru lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, kde je uvedeno, že

„v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno.“ Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, bylo konstatováno, že „hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci. Pro úplnost soud dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 249/2016 a sp. zn. 9 Azs 288/2016).“ V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, pak Nejvyšší správní uvedl, že „v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27).

- 26 Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti [...], nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).“ V rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019-27, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „žalovaný nepochybil, pokud v daném rozhodnutí neposuzoval dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích takovou povinnost nedovodil ani na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, či čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dalších. V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017-34, pak takovou povinnost soud nedovodil ani z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod [...]

Uvedenou povinnost nelze dovozovat ani ze správního řádu. Stěžovatelem akcentovaná ustanovení (§ 2, § 3, § 38 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu) neobsahují povinnost posuzovat dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Jsou v nich obsažena obecná pravidla pro vydávání správních rozhodnutí, resp. pro jejich odůvodňování“.

- 27 Poukázat lze dále i na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 5. 2014, č. j. 57 A 41/2013-53, ve kterém se tento soud zabýval přímo aplikací § 174a zákona o pobytu cizinců při zastavení podle 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud uvedl, že „[s]právní orgány nerozhodovaly ve věci samé (tedy o tom, zda žalobkyni povolení udělí, či nikoliv), ale řízení bylo usnesením zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o

pobytu cizinců. V takovém případě nebyl případný dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně okolností, kterou by bylo nutné posuzovat.“ Stěžovatel se tudíž mylí, dovozuje-li, že jak správní orgány, tak krajský soud se měly zabývat přiměřeností dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

- 28 Z nedávné judikatury pak městský soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 416/2019-42, v němž Nejvyšší správní soud konzistentně se shora citovanou judikaturou neshledává, že by správní orgány měly povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí o zastavení řízení; v dané věci šlo o řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt.
- 29 Městský soud v Praze tedy uzavírá, že v rozhodnutí o zastavení řízení se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince neposuzuje, neboť zde nedochází k meritornímu posouzení věci. Žalobce se tudíž mylí, dovozuje-li, že správní orgány se měly zabývat přiměřeností dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a pokud tak neučinily, porušily nejen jeho zákonné právo, ale též jeho právo vyplývající z Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně základních práv a svobod.
- 30 Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
- 31 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti a náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. května 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu